

In Memoriam Pócza Jenőné 1923-2017

Elárvult a Kossuth u. 31. szám alatti takers porta. A ház előtti kiskertben büszkén emelik virágos fejüket a tavasz hírnökei, a jácintok, jázminok. Sötétzöld levélruhájukból készülnek kidugni virágkelyhüket a tulipánok. Hosszú évtizedekig gondoskodó gazdájuk Pócza Jenőné. Mariska néni már nem gyönyörködhet bennük. 2017. február 14-én visszaadta lelkét Teremtőjének.

Mariska néni egy végtelenül szerény, a szó legnemesebb értelmében vett közszolga volt. Ismerte a szeretet törvényét. Tudta jól, hogy szeretni elsősorban adni. Mert aki ad, az egyúttal kap is. Minden apró dolognak tudott örülni. Hívó keresztényként istenszolgálatnak tekintette embertársai segítségét. Élete meghatározó vezérgondolata volt, amit már gyermekként megtanult: „Úgy dolgozzál, mintha örökké élnél, és úgy imádkozzál, mintha este meghalnál!”

Megkülönböztetett szeretettel kötődött családjához. Édesanyaként, nagymamaként boldogan mesélt gyermekeiről, négy unokájáról és nyolc dédunokájáról. Örült, hogy mindannyian jeleskedtek a tanulásban. Bennük élte meg élete folytatását. Örömmel töltötte el, hogy ami neki fiatalon nem adatott meg a nehéz 30-as, 40-es évtizedekben, megvalósult az utódokban. Szerette a szépirodalmat és a klasszikus zenét. Sokat olvasott. Rendszeresen hallgatta a Magyar Katolikus Rádiót. Mentális egészsége mindvégig megmaradt.

Látogatásaim során mindig örült a vizontlátásnak és érdeklődött az Otthonban élő öregek hogyléte felől. Mosolyogva elevenítette fel a kezdeti időket, amikor nagyon szerény, de szeretetteljes környezetben vezető gondozóként 1970. október 16-án megkezdte munkatársával a bükki idősok szolgálatát, az egykori Takáts-kúriában kialakított Öregek Napközi Otthonában. Első munkatársai Szabó Istvánné és Hegedűs Lászlóné voltak. Szeretettel, és sugárzó derűvel beszélt a kezdeti időkről. Vezetési, élelmezési, gazdálkodási feladatai mellett legfontosabb dolognak a rábizott idősokkal való foglalkozást tartotta. Beszélgettek, rendszeresen felolvasott nekik az újságból. Ha kellett hivatalos levelezésükben segített. Meghallgatta személyes problémáikat, gondjaikat. Még a kórházi betegágyán is szeretettel mesélt az első gondozottakról Balogh János bácsiról, Foli néni „pipatóriumi” emlékeiről, Bittenbinderné Rózi néni kedves egyéniségéről, Tallérné Terus néniről, Sarang Annus néniről, Iliás néniről, Magyar Lajosról... és persze a többiekéről.

Mariska néni teljes életet élt. Hosszú élete során lételeme volt a becsületes munka. Is-tenfélő, mélyen vallásos emberként élte életét, ami meghatározta embertársaihoz való viszonyát is. Derűs világlátásából fakadóan minden apró dolognak tudott örülni. Imádságos lélekkel élte mindennapjait. Az utolsó

időkben fizikai ereje csökkent. Botra támaszkodva közlekedett, de derűje mindvégig megmaradt. Mosolyogva tudott beszélni arról is, ha nagy néha elesett. Bízott az isteni gondviselésben. Idős korában elsősorban telefonon tartotta a kapcsolatot barátnőivel. Aztán Ők is elmentek. Korosztályából utolsóként maradt a sorban.

Az újév negyedik napján otthonában agyi infarktust kapott. Mikor meglátogattam, már csak segítséggel tudott az ágyából kikelni. Bal oldala már nem engedelmeskedett. Az orvos kórházba utalta. Mindnyájan bízunk a felépülésben. Átmeneti javulás után azonban állapota rosszabbra fordult. Teti lányával és munkatársaimmal készültünk az otthoni ápolására, amikor február 14-én jött a szomorú hír: Mariska néni a bükki szociális ellátó rendszer első vezetője már nem térhet haza a Kossuth utcai szülői házba. Lelke az örök hazába távozott. Sajnálom! Elsősorban azt, hogy abból a tengernyi szerető gondoskodásból, amit Ő életében másoknak adott, nem adhattunk vissza morzsákat sem.

Pál apostol nagy sorát idézem fel magamban, ami jellemző Pócza Jenőné életére is: „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam.”

Kedves Mariska néni köszönjük a példamutató szolgálatot! Arany Jánossal reménykedünk, – „A LÉLEK ÉL: találkozzunk!” Isten nyugosztalja!
Taródi Lajos

Mesék Devecsery László mellényzsebéből

Devecsery László meséi

Devecsery László – költő, író, pedagógus, könyvtáros és rendező – a városi könyvtár Olvasószemüveg c. rendezvénysorozatának első vendégeként érkezett hozzánk Bükre, hogy verses-mesés, interaktív előadásával közelebb hozza a gyerekekhez az irodalmat, s a képzelet szülte történetek játékos világát. Két gyerekfoglalkozással készült a Tanár úr, a 3-4. osztályosoknak „Mesék a mellényzsebéből”, míg az 1-2.

osztályosoknak „Varázskendő” címet adta hívó szóként. A két előadás között beszélgettünk vele munkáiról, az ihletről, a gyerekekről.

A két előadás címe két különböző előadást takar?

Majdnem, de vannak átfedések. Egy mellényzsebben sok-sok mese, vers, bizalomjáték elfér, ahogy egy varázskendő is. A Varázskendő egy olyan történet, amelyet a szombathelyi Weöres Sándor színházban is játszunk a gyerekekkel. Igazi kalandozás, ami egy kismadár megmentéséről szól és főként a gyerekek szeretete kell hozzá.

Rengeteg könyve jelent már meg. Lehet ezt fejben tartani? Mennyi is?

44.

Honnan meríti az ötleteket ennyi könyv után is?

A gyerekektől. Rengeteg élményt adnak, s

ahogy az ember jár-ke-l a világban, az is. Akár Bársony nevű cicám is képes erre.

Sokáig dolgozott pedagógusként, nem vonzza vissza ez a pálya?

Őszintén? A mai kaosztos oktatási rendszerben nem szeretnék pedagógus lenni. Szerencsére rengeteg ember, gyermek vesz körül és lehetőségem van egy másfajta tanításra.

Milyen jó tanácsot adna a szülőknek, hogy gyermekeink olvasó, értő embereként nőjenek fel ebben az automatizált világban?

Esténként üljenek oda az ágy szélére és meséljenek, fejből, kitalált vagy tanult történeteket. Szárnyaljon a képzelet!

Elköszönésképpen egy rövid kis versikét elmondana?

Köszönjük egy jó nagyot! Szia, szia, jó napot!

Haizler Lászlóné